

רב א מ"י פ"ב מהל'
 מעשה הקרבנות
 הלכה יג:
יג ב מ"י שם הל"ד:
 ד ג מ"י שם הל"ז:
 ז ד ה מ"י שם פ"ב
 הלכה [ב] ג סמג
 עשין קפב:

תוספות שאני

ומביא ראייה מהיה
החולין ברוב קרובות של
העדה נזקקו. ויש שכתבו
ואותה [ראיה] כמו
שפירשו בזה ויהי עליה כר'
הסוס כר' וסדוריה. ונזה היה
מביא ה"ר אפרים רא"ה
מפומב. איהו מקומן
שחשטן בצפון וקבל
שרת ככלי שרת בצפון
מקטקט נזקקו על קבלה
שרת ולא נזקקו בעל חשטה
בצפון שר' ש"מ
בשחטתה לא בעל חש
שרת. ומזה אינה ראייה
דכחלה שרת שחטתן
היה בצפון שחטתן
וקבלו שרת ככלי שרת
משחטתה דקבלה שרת
משהו הכלי בצפון אבל
בשחטתה לא שרת. מקטרו
סיד ה"ר רש"י שרת ז"ל אר'
סרגס סרגס אטו ככלי שרת מקטרו
היה. והביא קשה היה
היה צריך לא מלח היה
תארוך כן ועומלו ונותנו
לא בעל חשטה אלא אימא
מכחשטתה על שרת הקטרו
ככלי שרת לא שרת שחטתן
בשחטתה [דף ק"א ע"א] קטרו
ככלי שרת ככלי שרת
שחת לא שרת כן חשט'
בשחטתה. ונזקקו יומא פ' שיעיר
[דף קס"ט ע"א] שיעיר עצמן מן היין.
פ' שיעיר עצמן מן היין.
איהו ליקש מאשן ויהי
היה לה לממר דהתא
שחטתה נזקקו דאינה באה
על חשט כדמארה התא
בכחשטתה [דף ק"ב ע"א] חשט'
גידור לבטלה אתי. וי"ל
נזקקו לבטלה אתי איהו
איהו טעו נזקקו:
סמי:

מעונה נסכים. א"ל דלוינה טעונה נסכים משום דלוינה צדד ונדבה ד"ל ה"פ דצין הוא מאחר שהוא חוטא היה צריך לענושו להביא קרבן גדול אבל צדד וועער אינו צדד:

סבר לה ברבי אבא. הכא משמע דרבי שמעון ורבי

אלעזר הקפד סבירה להו דלפיו
 נזיר טהור חוטא הוא דהא נזיר טמא
 הים מציא חטאת העוף ועופות אינם
 טעונים נסכים כדאימא בפרק שמי
 מדות (מנחות דף טז:) והכי אימא בהדיא
 נמי בפרק קמא דנדרים (דף טז.)
 וצפוק ג' דנזיר (דף טז.) דלף על
 גז דקרא בנזיר טמא כחזי און
 אפילו נזיר טהור קאמרינן דקסבר
 רבי אלעזר הקפד חוטא הוא והיינו
 טעמא דכתב קרא בנזיר טמא הואיל
 ושנה בחטא וקשה משמעא קמייתא
 דנזיר (דף טז:) דתנן אהא נהא הרי
 זה נזיר דלמא אתנאה לפניו במזות
 קאמר דחטא שמואל חטפוס בשערו
 ואמר אתנאה נזירא עביד מילתא
 דעבירה ואמרינן ליה נהא אין אפילו
 רבי אלעזר הקפד דלמר נזיר חוטא
 הוא הני מילי גבי נזיר טמא דליידי
 דבעי מיסתר דילמא אחי למיעבר
 על נזירותיה אבל נזיר טהור לאו
 חוטא קרינן ביה ואם תמר שמואל
 סבירה ליה התם אליבא דרבי אלעזר
 הקפד דנזיר טהור לאו חוטא וסתמא
 דגמרא דהכא ודפ"ג דנזיר (דף טז.)
 לאו כשמואל וסתמא דמתניתין דקרי
 ליה נהא אליבא דרבנן דלמרי לאו
 חוטא לפוס סתמא דגמרא^א אס כן
 תיקשה דשמואל אדשמואל דלמר
 פרק קמא דתענית (דף טז.) כלי היושב
 בתענית נקרא חוטא סבר רבי כרבי
 אלעזר הקפד ותענית כנזיר טהור
 הוא דלמרינן בפ"ק דנדרים (דף טז.)
 רבי אלעזר הקפד אומר וכו' מכאן
 שיושב בתענית נקרא חוטא והתם
 מייירי בנזיר טהור כדפרישית ומדמי
 ליה יושב בתענית והשתא אית לן
 דלמיר דסתמא דגמ' דנדרים (דף טז.)
 דמדמי יושב בתענית לנזיר טהור דלא
 כשמואל דליהו הוה מדמי ליה דוקא
 לנזיר טמא לפי שמעבר את עצמו
 מכל דבר שהרי יושב בתענית
 ומתחרט כנזיר טמא שמתחרט משום
 זכר דבעי מיסתר נזירותיה אבל נזיר
 טהור אינו זכר מיהו תיקשה דשמואל
 אדשמואל דלמר בפ"ק (לעיל דף טז.)
 דיושב בתענית נקרא חוטא וצפוק
 החובל (ב"ק דף טז:) פירא ואין
 אדם רשאי לחבול בצעמו והשתא
 יכול נשבע להרע לעצמו וכו' מה
 הטבה רשות אף הרעה רשות ומוקי
 לה שמואל ציושב בתענית דהוא רשות
 נזיר פריך וקא פריך ספק נזיר
 ולכל חטאתם אלא לכל זמנא וצריכי
 א"ל לנזירי נפשיה ציין אלמא קדבון נזיר לר'
 אלעזר הקפד לא
 כנזיר טמא נמי צ"ל דנזיר (דף טז.)
 דלחטאת העוף לר' ישמעאל בלא
 התם לר' שמעון דהכא ולר' ישמעאל
 מספק נזיר לר' ישמעאל
 דשבוועות (דף טז.) נמי לא מתרין
 כמו בכריתות דלאו משום כפרה
 ילמיה דר' אלעזר הקפד וכה איהו
 גופיה אומר נמי בפ"ק
 דופר עליו מאשר חטא וי"ל אגב
 שיטפיה דנקט בכל דוכתא
 עינן אחר בושם כמו חומר
 דפילון (שבת דף טז.) בשמים מעורבין
 לצלשון ארמית אומר אדם
 לנזירו מה חמך כלומר מה מעשיך:

ה"ג ומקטירו ס"ד. ולא גרס אטו בכלי שרת מקטר ליה. והכי קא קשיא ליה במקטירו ס"ד והרי עדיין לא מלחא וסיפא קמני ומולחו ונותנו על גבי האשים אלמא השתא הוא דמקטר ליה: אלא אימא מעלהו להקטירו בכלי שרת. כלומר מעלהו בכלי שרת להקטירו

לאחר שימלחנו: קרב הקומץ למר
כדאית ליה וכו'. קרב הקומץ דקמני
דמתיר שירים בארציה מאיתם חשיב
קריבה להמיר שירים לרבי יוחנן
כדאית ליה משמיתא האור צרובו ולרבי
חנינא משתלשלו צו ואפילו מעט:
למשה. גבי מתנות כהונה כתיב
(דברים) לך נתתים למשה: לא תאפה
חמץ חלקס וגו'. אפילו חלקס שירים לא
תאפה חמץ דדרשינן ליה האי חלקס
דקרא נמי לפניו אלא תאפה: מנחת
חוטא. הבא על חטא דמטמא מקדש
ושבועת העדות ושבועת נטיו דכתיב
הס ואס לא תשיג ידו לשמי תורים
וגו' (ויקרא ה): ה"ק וכו'. כלומר
לא קמני מילתא באנפי נפשיה אלא
כיוון ומני הכי כל המנחות טעונות
שמן ולבונה ובאות חטין כלומר
ושאינס טעונות באות מיהת חטין
ובאות סולת כלומר חלא מהני
מעליותא אית זהו כיצד מנחת חוטא
אע"פ שאינה טעונה וכו': שלא יחא
חוטא נשכר. להקל במנחת חטא יותר
כל משאר מנחות: חטא חלב וכו'
חטא סתם קרי חטא חלב דכמר
חלב כתיב (ל) כל חלב וכל דם לא
תאכלו (שס א) וכתיב בתריה פרשת
חטא: נפכים. סולת למנחה ועשיון
לכבש יין ושמן רביעית ההין כמו
שמקריבין לעולה ושלמים: ומפני מה
אינס טעונות. דכתיב בפרשת נפכים
(דברים טו) לפלג גדר או צנדה
הבא צנדר וגדרה טעון נפכים ואין
חטא ואס טעונים נפכים: חטאסו
ואשמו של מלורע. איתרבו בזהדי
לנפכים במסכת מנחות בפרק שתי
מדות (דף סג): על שבעה דברים
נגעים באין. ומפרש להו בערכין בפרק
יש בערכין (דף סו): מנגיעה איפר
ליה. יקורים ובעש של געג כפרו לו
על אותו חטא: וכן קא מייס קריבין
לזאשורויי בקדשים הוא דמייס.
שיש טומאות שהצריך הכתוב כפרה
לטהרתן וצו חבה ויולדת ומלורע וגו'ר
שטמא: חטאס נזיר. שמציא במלאת
ימי נזרו חטאס ועולה ושלמים: נזיר
חוטאס הוא. שאיער עצמו מן היין:
חומר. צוטון בלע"ז והוא של זהב
ומותמים צו שני צארי חלוק לגוי:
דשמעיה

רבן גמליאל לחכמים סופרים הניחו לי ואד

ועוד קשיא מפרק צמרא דכריות (דף כו.) דאמר [חטא] שאין אל
שעבר עליו יום הכפורים לא יייתי דהא כפר עליה יום הכפורים ומש
נזיר כי מייתי קרבן לאו לכפרה מייתי אלא לאחולי עליה מזירות טה
לכפרה אחי והכא משמע משום דבא על חטא אינה טעונה נסכים
על חטא דאע"ג דבעל מיעקר עקר מייתי ואכתי הוה מזי למפי
מספק מזיר טמא לר' שמעון אפי' מספק מזיר טהור ובפרק קמא
אחי: **סבר** לה **ברבי אבא** הקפד. תימא לי אמאי תלי
דנדרים (דף י.) אבל בזמירות לא התנדבו שלא יקראו חוטאין שגל
הכי נקט נמי הכא כי האי לישנא: **בבבין** חומר. פי' רבי הייל מרג
מרגוס כלולה דפילא ענין אחר פי' רבינו סעדיה גאון כמין המעשה

[illegible]

תורה אור השלם

1. וְכָל קָרֵבן מִנְחָתָךְ
בַּפֶּלֶא מִמֶּלֶךְ וּמִן
תַּשְׁבִּית מֶלֶךְ בְּרִית
אֲדֹלָיִה מִעַל מִנְחָתְךָ
עַל כָּל קָרֵבן תִּקְרִיב מִלֹּד.
וְיִקְרָא בִּי

2. וְהִבֵּאתָ אֶל בְּנֵי אֶהֱרֹן
הַכֹּהֲנִים קֶמֶץ מִשֶּׁמֶם
מִלֵּא מִקְצוֹ מִסְלֶתָה
וּמִשְׁעָרָה עַל כָּל לִבְנֶתָה
וְהִקְדִּיר וְהָבֵן וְהָאֵשׁ
וְאֹכְרֵיכֶם הַמְזֻבְּחָה אִשָּׁה
וְיָרִיחַ נִיחֹחַ לֵךְ.

וְיִקְרָא בִּי

3. וְהִנְחִיתָ מִן הַמִּנְחָה
לְאֹהֲרֵן וְלִבְנָיו קֶשֶׁן
קִשְׁשִׁים מֵאֵשׁ יְיָ.

וְיִקְרָא בִּי

4. לֹא תֹאכַה קֶמֶץ
וְלִקְלֶם נִתְּחִי וְהָאֵשׁ מֵאֵשׁ
קֶשֶׁן קִשְׁשִׁים הוּא
בְּחֻטָּאת וְאִשָּׁם:

וְיִקְרָא בִּי

5. וְלֹא תִשְׂבֵּי דָן
לְשׁוֹנֵי תֹרֵם אֶל לִשְׁנֵי בְנֵי
יִשְׂרָאֵל וְהִבֵּאתָ אֶת קָרֵבְנָךְ
קֶשֶׁן קֶשֶׁן אֶשְׁרֵית
אֲבֹתָה מֵעַל חֻטָּאת לֹא
יִשֶּׁם עֲלֶיהָ שָׁמֶן וְלֹא יִתֵּן
לְעֹלֵי לִבְנֵי כִּי תִשָּׂא
לְאִשָּׁה:

וְיִקְרָא בִּי

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה חטאת וכו'
כתיב דבתיב כל חלץ:

לעזי רעס"י

בוטו"ן. כפתור.

מוסף רש"י

[illegible]